

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: P/10760

Érkezett: 2020 MÁJ 28.

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Tárgy: **Politikai nyilatkozat benyújtása**

Benyújtó: **Kövér László (FIDESZ), Dr. Semjén Zsolt (KDNP), Pánczél Károly (FIDESZ),**

Potápi Árpád János (FIDESZ)

Politikai nyilatkozat címe: **a nemzeti önazonosság védelméről**

Tisztelt Elnök úr!

Az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 82. § (1) bekezdése alapján „**a nemzeti önazonosság védelméről**” címmel a mellékelt politikai nyilatkozatot kívánjuk benyújtani.

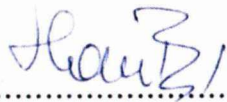
Budapest, 2020. május 28.

Kövér László
Országgyűlési képviselő
Fidesz- Magyar Polgári Szövetség

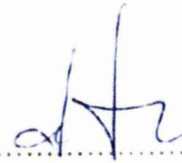
Potápi Árpád János
Országgyűlési képviselő
Fidesz- Magyar Polgári Szövetség

Dr. Semjén Zsolt
Országgyűlési képviselő
Kereszténydemokrata Néppárt

Pánczél Károly
Országgyűlési képviselő
Fidesz- Magyar Polgári Szövetség

Harrach Péter
Országgyűlési képviselő
Kereszténydemokrata Néppárt

Kocsis Máté
Országgyűlési képviselő
Fidesz- Magyar Polgári Szövetség

a nemzeti önazonosság védelméről

Az Országgyűlés a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma mint a térség államaiban élő 12 millió magyar ember választott képviselőinek reprezentatív politikai testületének felhívására, az első világháborút lezáró békekötések századik, valamint a kelet-közép-európai demokratikus rendszerváltoztatások harmincadik évfordulóján az alábbi politikai nyilatkozatot teszi:

1. Történelmi tény, hogy az első világháborút lezáró békekötések keretében az ezer esztendeje európai szülőföldjén élő magyarságot megfosztották nemzeti önrendelkezési jogának gyakorlásától, melynek következményeként minden tíz magyar ajkú emberből három, azaz mindösszesen közel 3,3 millió magyar a szülőföldjével együtt más államok fennhatósága alá került, ahol egy évszázada változó államalakulatok keretében és fogyatkozó lélekszámban él napjainkban is.

2. Statisztikai tény, hogy miközben a korabeli Magyarország területén élő nem magyar nemzetiségű emberek száma – a német ajkúakat ide nem számítva – az 1787-es népszámláláskor rögzített 4.935.000 főről az 1910-es népszámlálás adatai szerint 8.515.000 főre növekedett, addig 1920 és 2011 között a Magyarországgal szomszédos országok fennhatósága alá került magyarság száma a népszámlálási adatok szerint mindösszesen 3.278.000 főről 2.090.000 főre csökkent.

3. A huszadik századi megpróbáltatások – a Magyarország határain kívülre került Kárpát-medencei magyar közösségek ellen irányuló etnikai tisztogatási kísérletek, etnikai homogenizációs törekvések, valamint az 1990-ben történt demokratikus rendszerváltoztatásokat követően a térségre jellemző társadalmi és gazdasági nehézségek okozta elvándorlás – ellenére a külhoni magyarság fájdalmas veszteségek, áldozatok és nagyszerű teljesítmények árán megőrizte az anyanyelvében, kultúrájában és szülőföldjében gyökerező nemzeti önazonosságát. Ezáltal a Kárpát-medencében a magyarság napjainkban is viszonylagos nemzeti többséget alkot, és a térségben a magyar nyelvet beszélik a legtöbben. Ezen etnikai tényhelyzet a jövőre nézve is kiemelt felelősséget ró a magyar államra és Európa felelős politikai erőire a Kárpát-medence sorsának történelmi alakításában.

4. A Kárpát-medencében egy évszázada a Magyarországgal szomszédos államok fennhatósága alatt élő magyarok úgy maradtak hűségesek szülőföldjükhöz és a magyar nemzethez, hogy mindeközben lojális és értékteremtő polgáraivá és közösségeivé váltak azon országoknak, amelyekben élnek. Három évtizede a Kárpát-medencében élő külhoni magyarság – olyan időszakban, amelyben Európa nem volt mentes az erőszakos etnikai érdekérvényesítésektől sem – mindvégig alkotmányos eszközökkel, békés módon küzdött a jogaiért. A külhoni magyarság a térség valamennyi állama euroatlanti integrációjának, illetve integrációs törekvéseinek aktív támogatója, és politikai érdekképviselői által nélkülözhetetlen módon járul hozzá a térség geopolitikai stabilitásának és etnikumközi békéjének fenntartásához. Mindezek ellenére a Magyarországgal szomszédos egyes országokban élő magyar közösségek az elmúlt három évtized során folyamatosan a diszkrimináció számos formájával szembesülnek. A hátrányos megkülönböztetés a központi és regionális fejlesztési közpolitika, a kommunista időszakban elrabolt egyéni és közösségi tulajdonok visszaszolgáltatása, az oktatási jogok, az anyanyelvhasználati jogok, az államigazgatásban, illetve az igazságszolgáltatásban való részvételi

jogok, valamint a politikai közbeszéd területén is érvényesül. Gyakran tapasztalható, hogy egyes országok állami hatóságai tudatosan megfélemlítik, illetve megalázzák a külhoni magyar közösségek tagjait és vezetőiket. Hasonlóképpen gyakori diszkrimináció áldozatai a külhoni magyarok akkor is, amikor a részükre törvényekben és egyéb jogszabályokban elviekben biztosított jogokat a gyakorlatban csorbitják, azok tényleges érvényesülését meghiúsítják.

5. A nemzeti sokszínűség nem veszélyforrást, hanem erőforrást képezhet egész Európa és a kelet-közép-európai térség valamennyi nemzete és állama számára. Ennek érvényesüléséhez az szükséges, hogy a térség államai az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkelye szellemében mindannyian ismerjék el a nemzeti önazonossághoz való jogot alapvető emberi jogként és közösen határozzák meg annak a huszonegyedik századi kihívásokra megfelelő választ adó politikai és jogi tartalmát, valamint az így meghatározott jogot a gyakorlatban is biztosítsák a területükön számbeli többségben, illetve kisebbségben élő nemzeti közösségek számára egyaránt.

6. Kelet-Közép-Európában – és benne a Kárpát-medencében – nem az államhatárok, hanem az államok politikájának megváltoztatásával, a nemzeti önazonossághoz való jogot ténylegesen és korszerűen biztosító jogi és politikai eszközökkel lehet mindenki számára növelni a szülőföld megtartó erejét, amely alapfeltétele a térségben élők biztonságának és jólétének.

7. Kelet-Közép-Európában – és benne a Kárpát-medencében – a biztonság, a politikai és társadalmi stabilitás, a gazdasági fejlődés és jólét hosszú távú biztosítékát az jelentheti, ha valamennyi nemzeti állam minden polgára és azok közösségei számára elismeri a nemzeti önazonossághoz való jogot, azaz lehetővé teszi számukra, hogy elődeik anyanyelvét, kultúráját és szülőföldjük otthonosságát mindannyian megörökölhessék, és mindezt továbbadhassák az utódaiknak. Az anyanyelvtől és a kultúrától való elidegenedés, valamint a szülőföld otthonosságának elvesztése, illetve a szülőföldről való kényszerű elvándorlás globalizálódó világunkban a legközvetlenebb veszély, amely a térség valamennyi nemzetét és nemzeti államát fenyegeti.

8. Fentiekre tekintettel felhívjuk a kelet-közép-európai – és benne a Kárpát-medencei – államalkotó nemzetek parlamentjeit, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezeténél és az európai nemzetközi szervezeteknél közösen kezdeményezzék a nemzeti önazonossághoz való jognak mint alapvető emberi jognak az elismertetését.

9. Felhívjuk a kelet-közép-európai – és benne a Kárpát-medencei – államalkotó nemzetek parlamentjeit, hogy emeljék alkotmányos alapjoggá a nemzeti önazonossághoz való jogot, és azt szavatolják a gyakorlatban is az államaik területén élő minden őshonos nemzeti közösség számára. A Magyarország Alaptörvényében foglalt megoldáshoz hasonlóan a többségben élő nemzeti közösségek mellett a meghatározott feltételeknek megfelelő, számbeli kisebbségben élő őshonos nemzeti közösségeknek is biztosítsanak alkotmányban rögzített államalkotói jogállást.

10. Felhívjuk az Európai Bizottságot, hogy az uniós tagállamokban számbeli kisebbségben élő őshonos nemzeti közösségek több mint ötvenmillió tagjára – úgy is, mint európai adófizetőkre és választópolgárokra – tekintettel, az Európai Nemzetiségek Föderatív Uniója által 2013-ban indított nemzeti, etnikai és nyelvi kisebbségvédelmi javaslatok tárgyában kezdeményezze kötelező érvényű uniós jogszabály megalkotását.

11. Felhívjuk az Európai Unió tagállamainak polgárait, hogy támogassák a Székely Nemzeti Tanácsnak az európai régiók gazdasági és kulturális fejlődését erősíteni hivatott, folyamatban lévő európai polgári kezdeményezését.

12. Felhívjuk az Európai Unió és az Európa Tanács intézményeit, hogy támogassák azon európai államok parlamentjeinek törekvéseit, amelyek a huszonegyedik században a nemzeti önazonossághoz való jogot az egyetemes emberi jogok részévé akarják tenni.

Indokolás

A nyilatkozat sürgeti a nemzeti önazonosság európai alapértékként és egyetemes emberi jogként való elismerését, amely nemcsak a magyarság, hanem Európa nemzeti jövőjét is erősítheti.